

[Madsen-Mygdal.]

fra Landstinget, men Tale om et Forsøg paa Overgreb paa den almindelige Lovgivning fra Folketingets Side.

Til Slutning skal jeg sige til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, der var inde paa nogle Filosofier om Valgbewægelser i vort Folk, og hvorledes det vilde gaa o. s. v., at det skænker jeg ganske det ærede Medlem. Det har været saaledes lige siden 1918, at ved hvert Valg har Folketingets Flertal skiftet, naar vi ser bort fra 1920, da vi havde flere Valg, men det var jo i samme Aar. Det skiftede 1920, det skiftede 1924, det skiftede i 1926 og det skiftede i 1929, og naar det ærede Medlem nu siger: Vent bare, til næste Valg skal vi faa en anden Musik her i Landet, er jeg tilbøjelig til at give det ærede Medlem Ret. Jeg tror ogsaa, det bliver en anden Musik.

Finansministeren (Bramsnæs): Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal mente ikke, der var sket noget særligt i Aar, fordi Landstinget havde forhøjet Militærudgifterne med ca. 1 Mill. Kr. paa en Række forskellige Bevillinger, for saadan var det ogsaa sket i Fjor. Jeg tror, det ærede Medlem skulde undersøge Historien lidt nærmere, inden han giver sig til at udtale sig paa dette Omraade, for det ærede Medlem tager nemlig fuldkommen fejl. I Fjor bøjede Landstinget sig for Folketingets Afgørelse paa alle Punkter, der blev ikke rørt et eneste Tal i Finansloven, efter at den var kommet fra Folketinget til Landstinget. Hvorledes kan det ærede Medlem da staa her og sige, at det var ligesom i Fjor, og da bøjede Regeringen sig!

Det nye er netop dette, at Landstinget i Aar har opkastet sig til Herre over Finansloven, hvad det aldrig har gjort før. Det er det, der er Tilfældet, og det skulde det ærede Medlem lægge Mærke til, for saa er vi netop inde i den Situation, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen hentydede til, naar han citerede Estrup. Det er dette, at Landstinget skal have Lov til at bestemme Bevillingernes Størrelse paa Finansloven, og skal være eneraadende i det Øjeblik, det er i Stand til at hindre Regeringen i at faa en Finanslov.

Der er jo den Ejendommelighed i dansk Forfatning, at Landstinget i Virkeligheden, hvis det vil benytte Finansloven, er i Stand til at hindre Regeringen i at faa nogen anden Finanslov og derigennem i Virkeligheden er i Stand til at tvinge Regeringen væk, hvis ikke Regeringen bøjer sig. Det er

denne Tvangssituation jeg kalder et parlamentarisk Overgreb, og det er det ogsaa, det er et parlamentarisk Overgreb, fordi der ingen Mulighed er for Folketinget for at sætte sin Villie igennem, medmindre man vil anerkende, at Landstinget ogsaa skal bestemme, hvilken Farve Ministeriet skal have.

Jeg tror nok, at Venstre paa dette Punkt er kommet noget langt ud. Der blev hentydet til 1919, da Landstinget havde gjort et Forsøg paa at tvinge Regeringen bort, og det blev af det ærede Medlem Hr. Pinholt anført som noget, der var rosværdigt. Ja, jeg har ikke noget imod, at vi faar trukket Linierne op for den Slags Overgreb fra Landstingets Side. Der var den Gang Tale om et Statslaan, altsaa ogsaa en af de Ting, som Folketinget hidtil havde faaet Lov til at afgøre, hvor Landstinget benyttede en Lejlighed til at søge at tvinge et Ministerium væk.

Det er det samme, man har været inde paa nu; man har prøvet, om man ved at lade Landstinget begaa dette parlamentariske Overgreb kunde faa Ministeriet til at indgive sin Demission. Men det skal ikke være Landstinget, der bestemmer, hvilket Ministerium der skal sidde, saa længe det har et Flertal i Folketinget, thi det er det, der er det afgørende.

Men der er desværre ingen Modstand at sætte op mod Landstingets Overgreb, ingen Modstand at sætte op mod det i Øjeblikket, og det er derfor, det er et parlamentarisk Overgreb. Det Ting, der benytter sin Magt paa den Maade, hvor man ikke kan sætte Magt op imod det fra det andet Ting, og paa et Omraade, hvor netop det andet Ting bør være afgørende ifølge hele Forfatningens Udvikling, begaar et parlamentarisk Overgreb. Og det har Venstre Ansvar for.

Nej, der var ingen Finanslovkonflikt i Fjor, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal kan være ganske rolig, det er noget nyt, der her er sket, og det er noget, der maa protesteres imod. Naar der ikke blev protesteret i Fjor, som det ærede Medlem sagde, var det, fordi der ingenting skete.

Med Hensyn til Jordlovgivningen synes jeg ogsaa, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal er ved at komme noget langt ud. Det ærede Medlem vil stadig hævde, at naar der for Rigsdagen foreligger Lovforslag om Jordlovgivning, maa der ikke paa Finansloven bevilges Penge til Udstykning. Det er en hasarderet Paastand, paa den Maade